

İHTİYACIMIZ OLAN ÖNDERLİK

Richard Baxter

(THE MINISTRY WE NEED)

© Türk Dünyası Presbiteryen Kilisesi
www.presbiteryen.org

İçindekiler

Bölüm 2 - *Sürüye Göz Kulak Olmak*

Kısım 1: Göz Kulak Olmanın Nitelikleri

Kısım 2: Göz Kulak Olmanın Tavrı

Kısım 3: Sürüye Göz Kulak Olmanın Sebepleri

2.

Sürüye göz kulak olmak

Kısım 1

Göz kulak olmanın nitelikleri

İlk olarak incelediğimiz ayetin (Elçilerin İşleri 20:28) üzerinde durduğu konuyu irdeleyelim:

Bu ayet, her imanlı topluluğunda bir pastörün bulunacağını ve her pastörün kendi topluluğunda görevli olacağını var saymaktadır. Tanrı'nın çocukları, Tanrı'nın kendilerini gözetmek üzere verdiği insanları tanımalıdır. Kilisesi olmayan bir Pastör ise nerede fırsat bulursa orada hizmet vermelidir. Topluluğu varsa, gözetmenin ilk sorumluluğu, kendi sürüsüne bakıp, ancak boş zamanlarında veya özel bir ihtiyaç olduğunda başka yerlerde hizmet yapmaktır.

Bu ayet aynı zamanda ,gözetmenliğini yapabileceğimizden daha fazla kişinin olmayacağını varsaymak-tadır Tanrı, imkânsız şeyleri yapmamızı beklemiyor. Tanrı, bize O'nun istediği şekilde tanımayı ve bakmayı imkânsız kılacak kadar fazla kişinin sorumluluğunu vermiyor. Canlara bakmak, sadece öğretme yeteneği değil, disiplin uygulama yetkisini de gerektiriyor. Arası-ra bir önder, doğru dürüst ilgilenemeyecek kadar fazla sayıda kişiye bakmak zorunda olabilir, ama bu normal veya istenecek bir durum değildir. Bu durumda bir önder, sürüye bakarken ancak elinden geleni yapabile-cek ve bu bir önderin

genellikle yapması gerekenden daha azını yapmasına neden olacaktır.

Şimdi, "tüm sürüye göz kulak olma"nın anlamını inceleyelim. Dikkat ederseniz burada belirtilen "Tüm sürü", yada topluluğumuzun herbir üyesidir. Bu ayete göre, tüm gelen kişileri, huyları, ilgileri, zayıflıkları ve onları kuşatan günahlarını tanımamız gerekmektedir. Sonra onlara bakmak zorundayız. Nasıl iyi çoban olan Mesih, kaybolan koyunu aramak üzere doksan dokuzunu bıraktıysa, biz de her bireye göz kulak olmalıyız. Kutsal Yazılar'da da, bireylere hizmet etmek üzere gönderilen peygamberler ve elçiler vardı.

Belki topluluk büyük olduğundan, bunu yapmadığınızı iddia ediyorsunuz. Ama o imanlı topluluğuna gözetmen olarak çağrılmadan önce bunu bilmiyor muydunuz? Niçin görevinizi doğru bir şekilde yapıp yapamayacağınız konusunda düşünmediniz? Bir yardımcı bulmak için gerçekten her çabayı sarfettiniz mi? İmanlı topluluğunun başka bir görevliye maaş verebilmesi için biraz fedakârlık yapmaya hazır mısınız? Böyle yapmak, mutlaka topluluğun bakımının ihmal edilmesinden daha iyi olacaktır. Belki, ailenizin daha az parayla geçinemeyeceğini söylüyorsunuz, ama toplulukta sizden daha az parayla yetinen birçok aile yok mu? Geçmiş zamanlarda bazı insanlar daha az karşılık almalarına rağmen müjdeyi yaymaya hazır ve bu günlerde bazıları hiç karşılık almadan bile müjdeyi yayıyorlardı. Canların kurtuluşunu tehlikeye atmaktansa, günlük ekmeğimizi dilemek daha iyi değil mi?

Tanrı'nın lütfu olmadan kimsenin kurtulamayacağına biliyoruz, ama gerçeği bilmeden de kimse kurtulmayacak. Kişisel olarak yönlendirilen insanlar gerçeği daha iyi biliyorlar. Yardımcım olsa, bu yapılabilir ve

ben daha basit bir şekilde yaşasam yardımcıml olabilir. Tüm varlığımız ve varoluşumuz Tanrı'ya ait değil mi? Bir can, tüm dünyadan daha değerli değil mi? Daha yüksek bir yaşam tarzı istediğimiz için canların mahvolmasına izin vermemiz insanlıktan uzaklaşmak demek değil mi? Sürümüzün kendini inkâr etmesini bekliyorsak, kendimizi inkâr etmemiz gerekmiyor mu? Maaşlarımız Mesih'in Müjdesi için adanmış sunulardan geldiği için diğer insanlardan daha çok kendimizi inkâr etmemiz gerekmiyor mu? Bu nedenle mümkün olduğu kadar paramızı bu amaçla yani Mesih'in Müjdesinin yayılması için kullanmamız gerekmiyor mu?

Tüm sürüye göz kulak olmamız gerekli olduğu halde, bazı insanların özel ilgiye ihtiyaçları vardır.

1. Baş hedefimiz, imansızların kurtuluşu olmalıdır. Bu temel amaç için tüm gücümüzle çabalamalıyız. İmansızların durumu en derin acımamızı uyandıracak kadar kötüdür. İmanlı biri günah işlerse, günahı bağışlanacaktır. Tanrı, imanlıların günah işlemeye devam etme-rine izin vermeyip sonunda onları mükemmel kılacak-tır. Ama imansızlar "dünyada ümitsiz ve Tanrısız"dırlar (Efesliler 2:12). Ölmek üzere olan biri ve bir de hafif yaralı bir kişi olsa, elbette önce ölen kişinin yardımına koşacaktık. Yargılama ve sonsuz mahkumiyete doğru gidenlerin durumu, bizi rahatsız etmiyor mu? Ben, neredeyse onların bu an bile cehenneme girdiklerini görebiliyorum! Neredeyse çaresizlikten deliye dönmüş feryatlarını duyabiliyorum. Onların durumu acıklıdır, çünkü yardım istemek niyetinde de değiller. Yalnızca değişik bir şey duymak isteyenlerin merakını tatmin etmek istemiyorum, günahkârlara yalvarmak istiyorum. Tövbe etmeyenler

için ağlayacak kadar acı duyan Mesih'e benziyor muyuz? Günahkârlar, cehenneme giderler biz hiçbirşey yapmıyorsak , canlara hiç değer vermiyoruz demektir!... En kötü düşmanımız bile olsa onun öyle acı çekmesine izin verebilir miydik? Diğer şeyleri ne kadar çok ihmal edersek edelim, günahkar-ların Mesih'te kurtuluşa gelmeleri için yalvarmaktan, onları buna teşvik etmekten ve bu konuda ısrarcı olmaktan vazgeçmeyelim.

2. Her zaman ruhsal öğüt isteyenlere danışmanlık hizmeti vermeye hazır olmalıyız. Bir hekim, insanların bedensel sağlığına baktığı kadar, imanlı topluluğundaki bir gözetmen de, insanların ruhsal sağlığına öyle bakabilmelidir. Pastör, ona gelen insanların şüphelerini ve içinde buldukları güçlükleri çözebilmelidir. Hizmetkârların birçoğu işlerinin bu tarafı hakkında susmaktadırlar. Sadece insanlara ruhsal öğüt vermeye hazır olduğumuzu bildirmekle yetinmemeliyiz, bize danışmaları konusunda onları teşvik etmeliyiz. Bu nedenle, birçok ruhsal konular hakkında, özellikle en önemli olan kurtuluş konusu hakkında, iyi öğüt vermek için kendinizi iyice hazırlayınız. İyi bir öğüt, birçok vaazdan daha yararlı olabilir.

3. İmanlıları, imanlarında temellendirmeye çalışmalıyız. İmanlıların durumuna göre bu görev, çeşitli şekillerde yapılmalıdır.

(a) Bazıları, önceden imana gelmiş oldukları halde az bir gelişmeyle yetinir görünmektedirler. Rab'be hizmet etmek veya lütufta ilerlemek için, çaba sarf etmeye meyilli değillerdir. Zayıf imanlıların anlayışı azdır ve kolay kolay yanlış yola saparlar.

Vaazlardan yararlanmakta, Tanrı ve O'nun yollarından zevk almak-ta zorluk çekerler. Olgunlaşmamış olduklarının pek far-kında değillerdir, ayartıldıkları zaman kolayca yenilir-ler. Bu kişiler ne Tanrı'ya ne diğer imanlılara pek fayda getirirler. Onların durumu öylesine ciddidir ki, iman-larını beslemek için çok gayret etmemiz gerekir. İman ve sevgide güçlü olan imanlılar, sürekli Tanrı'yı yücel-tirler. İnsanların hayatlarının Müjde tarafından görkemli bir şekilde değiştirildiğini gören imansızlar, daha çok Müjde'ye yönelirler. Bu nedenle, zayıf imanlıların ima-nını güçlendirmek, onları hizmet etmek üzere donatmak çok önemli bir görevdir.

(b) Bazı imanlıların lütufta ilermelerini önleyen belli bir günahı olduğu için, özel yardıma ihtiyaçları vardır. Gururu, dünyasal hırsı, hemen öfkelenmeyi veya herhangi başka bir günahı yenmelerine yardım etmek, bizim görevimizdir. Onlara bu günahların ne kadar kötü olduğunu ve bu günahlara karşı nasıl direnebileceklerini göstermeliyiz. Ne imanlıların ne de imansızların günah-larını gevşek bir şekilde karşılamalıyız. Belki bazıları, öğüdümüzden dolayı güceneceklerdir, ama Mesih'e sadık olmak istersek doğru yoldan sapan kardeşlerimize sert, ama sevgi gösteren bir şekilde davranmalıyız.

(c) Özel ilgiye ihtiyacı olan başka bir gurup, tekrar imansız bir hayata dönenlerdir. İmanlıların Tanrı'ya karşı itaatsiz yollara dönerek, Rab'bin adına leke sürmelerini görmek çok hüznüldür. Onları yeniden canlandırmak için çok gayret etmeliyiz. Tekrar imansız bir hayata dönmek, Rab onu uyarmazsa lütuftan uzak düşmekle son bulacaktır. "Bir kimse suç işlerken yakalanırsa böyle birini yumuşak ruhla yola

getirmemiz" gerekir (Galatyalılar 6:1). Ama iyileşmelerinin tam olmasına dikkat ediniz. Tövbelerinin hakiki olduğunu gösteren açık kanıtlar vermeleri ve günahı tam olarak itiraf etmeleri gerekir. Böyle durumlarla ilgilenmek için çok hikmet gerekir.

(d) Son olarak, imanda güçlü olanlara göz kulak olmalıyız. Bu güçlü imanlıların Ruhsal canlılığını sürdürmeleri için yardımımıza ihtiyaçları vardır. Gelişmeye devam etmek ve Rab için daha çok hizmet etmek üzere donatılmak için yardımımızı istemektedirler.

4. Özellikle ailelere göz kulak olmalıyız. Hem imanlı topluluğun hem de toplumun huzuru ve başarısı, büyük ölçüde iyi ailesel bağlara dayanıyor. Tanrı yolunda yürüyen anne ve babaların etkisi, müjdenin yayılması için çok yararlı olabilir. Buna karşıt olarak, dünyevi ve dua etmeyen anne ve babalar, çocuklarının Mesih için olan ilgilerini, azaltabilirler. Bu nedenle, Müjde'nin başarıyla yayılmasını istiyorsanız, ailelerde Tanrı yolunda yürümeyi sağlamak için, elinizden geleni yapınız. Bu iş birkaç şekilde yapılabilir.

(a) Her aileye nasıl en iyi bir şekilde yardım edebileceğinizi öğrenmek için, onları iyi tanımaya çalışınız.

(b) Arasına herkesin evde bulunacağı bir zamanda, aileleri ziyaret ediniz. Anne ve babalara çocuklarıyla beraber dua edip etmedikleri, Kutsal kitabı okuyup okumadıklarını sorunuz. Onlara bu sorumluluğu ihmal etmenin günah olduğunu inandırmaya çalışınız. Vaktiniz varsa, bu görevi nasıl yapacaklarını gösteriniz. Gelecekte daha dikkatli olacaklarına söz vermeleri iyi bir fikirdir.

(c) Genellikle dua etmekte olan zorluklar ihmal-den kaynaklanır. Bu ihmalin ne kadar günah olduğunu açıklayınız. Dilenciler bile nasıl yardım istendiğini biliyorlar. Başlangıçta bu aileler yazılı dualar bile kullanabilirler. Ama bu ancak geçici olmalı, çünkü gerçek dua kalpten geliyor ve o zamanki ihtiyaçlar ve durumlara göre değişiyor.

(d) Her ailenin elinde imanlı hayatla ilgili birkaç iyi kitabın bulunmasını sağlayınız. Boş zamanlarında ve özellikle Pazar günleri bu kitapları okumaları üzere onları teşvik ediniz.

(e) Dünyasal arzu ve zevklerden sakınarak, Pazar günleri özel bir gün olarak kutlamaları üzere, onları teşvik ediniz. Anne ve babaları çocuklarıyla Kutsal Kitapla ilgili derslerini tartışmaya teşvik ediniz. Eğer aile arasında din iletilemezse, Müjdenin toplumu-nuzda başarıyla yayılması ne şimdi ne de gelecekte pek beklenebilir.

5. Hastaları ziyaret etmekte gayretli olmamız gerekir. Hayatlarımız boyunca Tanrı yolunda yürümekte gelişmeli, kendimizi sonsuz hayat için hazırlamalıyız. Ama bu ihtiyaç hasta olduğumuz zaman daha çok hissedilir. Hayatı sona eren bir kimsenin ebedi ihtiyaç-ları görmezden gelebilir? Bu kişilerin canlarını, az sonra ya cennet ya da cehennemde bulacaklarını düşün-mek en derin acımızı uyandırmalı. Ölecekleri zaman en inatçı günahkârlar bile, genellikle bizi dinliyor. Ölümün yaklaştığını gördüklerinde en sert imansızlar bile değiş-meğe hazırlar. Çoğunlukta bu değişimin gerçek bir tövbe olmadığını kabul ediyorum ama ölüm döşe-ğindeyken kurtulanlar az olsa bile, onlara Mesih'i gös-termek için elimizden geleni yapmamız gerekir. Bu

kitabı, gözetmenliğin elkitabı olarak belirlemiyorum, fakat ölüme yaklaşanlara yardımcı olabileceğimiz birkaç yöntem ileri sürmek istiyorum:

(a) Bu kişilerin hizmetinizden artık yararlanamayacak kadar hasta olmalarını beklemeyiniz. Hasta olduklarını duyduktan hemen sonra davet edilmemişseniz bile onları ziyaret ediniz.

(b) Zaman kıt olabileceği için, Tanrı'yla barışma yolunu gösteren gerçeklere öncelik veriniz. Onlara cennetin sevinçlerinden bizi oraya götürmek amacıyla ölen İsa'dan ve O'nu uzun zamandan beri ihmal etmelerinin aptallığından söz ediniz. Ama tövbe edip, tek Mesih'e güvenirlerse sonsuz hayat armağanı alabilirler.

(c) İyileşirlerse, onlara hasta oldukları zaman söyledikleri sözleri hatırlatınız. Birçok kişi, böyle durumlarda Mesih'e gelmiştir, onun için onlara Tanrı'yla barışmış olma gereğini sürekli hatırlatmanız önemlidir.

6. Görevimizin son olarak incelenecek konusu, topluluktaki disiplin konusudur.

(a) İmanlı olduklarını iddia eden fakat hayatları buna aykırı olanları, günahlarıyla yüzleştirmeliyiz. Onları topluluktaki diğer önderlerin önüne getirmeden önce, tek başımıza görüşmeliyiz. Onlara kendi bireysel durumlarına uygun bir şekilde davranmalıyız. Ama onları cansızlıktan uyandırmak için açık ve sert bir şekilde konuşmalıyız. Günahlarının hem onlara hem de Müjde'ye ne kadar zarar verdiğini anlamalarına yardım etmeliyiz.

(b) İnat etmeye devam ederlerse onları imanlı topluluğunun önüne getirip tövbe etmeleri için uyarmalıyız. Bunu Mesih'in buyruğuna itaat etmek için yapma-

lıyız (Matta 18:17). İmanlı topluluk ilk kurulduğunda, çürüklük ve formalite kök salıncaya kadar, bu buyruk hep yerine getiriliyordu. Ama bugünlerde vaazı ve dua'yı ihmal etmekten utanan birçok gözetmen topluluktaki disiplini ihmal etmeyi pek ciddi olarak değerlendirmiyor. Bazıları, bir kişinin herkesin önünde azarlanmasının pek yararlı olmadığını söylüyorlar. Ben şöyle karşılık veriyorum:

* Tanrı'nın bize açıkça verdiği görevleri sorguya çekmeye ne hakkımız var?

* Günahı açığa vurmamak ve topluluğun kutsallığını korumak için toplulukta disiplin gereklidir.

* Topluluğun disiplini günahlı kişinin iyileşmesi için son bir fırsat sağlıyor.

* Disiplin, diğer insanları suç işlemekten vazgeçiren bir engeldir.

(c) Suçlu kişiyi azarlamakla yetinmeyip, onu tövbe etmeye ve topluluk önünde suçunu itiraf etmeye teşvik etmeliyiz. Günahlarının önemsiz olduğunu düşünüyorlarsa, ne kadar ciddi olduğunu göstermek için Kutsal Yazıları kullanmalıyız. Ve imanlı topluluk o kişinin gerçekten tövbe ettiğine emin olana kadar, o kişiyle paylaşmak mümkün değildir. Bir kişinin tövbe etmiş olması, düşüncelerinin ve hareketlerinin değişmesinden belli olmalıdır.

(d) Yarar yerine zarar getirmemek için Tanrı'nın hikmetine ihtiyacımız olacaktır. Ayrıca, sert olmamız gerekince bile, çok alçak gönüllülüğe ihtiyacımız olacaktır. Gurur veya kıskançlık gibi bencil amaçların bizi sevk ettiğini ima eden belirtilerden sakınmalıyız. Herşeyi Tanrı'ya itaat etmek amacıyla yaptığımızı herkese açıkça göstermeliyiz.

(e) İmanlı topluluk, suçlu kişi için dua etmelidir. Böyle yapılması, özellikle suçlu kişi toplantıya gelmeye razı değilse veya pişmanlık belirtileri göstermezse önemlidir. Bu durumda halkımızı bu kişinin ruhsal iyileştirilmesi için hararetle dua etmeye teşvik etmeliyiz.

(f) Gerçekten tövbe edenler, topluluğa tamamıyla alınmalıdır. Hem fazla yumuşak olarak günahları önemsemekten, hem de fazla katı olarak cesaretleri kırmaktan sakınmalıyız. Suçlarını itiraf etmeleri ve gelecekte bu günahlardan uzaklaşmaya söz vermeleri gerekir. Ayartılmaktan sakınmayı; kendilerine değil, Tanrı'ya güvenmeyi öğrenmelidirler. O zaman, Mesih'in kanı aracılığıyla bağışlandıklarına ve Tanrı tarafından kabul edildiklerine onları temin etmeliyiz. Topluluk da onları bağışlayıp geçmişteki suçlarını hatırlatmamalı. Son olarak, ruhsal iyileşmeleri için Tanrı'ya şükredip, onları kutsallık yolunda koruması için dua etmeliyiz.

(g) Tövbe etmeyenler, topluluktan uzaklaştırılmalı. Uzaklaştırılmanın amacı, suçlu kişiyi tövbe edene kadar topluluğun ayrıcalıklarından mahrum etmektir. Halka bu kişiyle arkadaşlık etmemelerine dair öğüt verilmeli. Fakat herkes, bu kişinin tövbe etmesi ve ruhsal olarak geri kazanılması için dua etmelidir.

Gözetmenlerin, imanlı topluluğunda disiplin sağlamak daha gayretli ve vicdanlı olmaları birçok yarar sağlayacaktır. Birini gücendirmekten veya zorlukları karşılamaktan korkan bir gözetmen pek bereket bekleyemez.

Kısım 2

Göz kulak olmanın tavrı

1. Tek amacımız, Tanrı'nın yüceliği ve canların kurtulması olmalıdır. Hareketlerimiz ne kadar iyi olsa da, bencil istekler işimizi bozacaktır. İsteklerimiz iyi değilse, en iyi vaazımız bile muhteşem bir günahtan başka bir şey olmayacaktır.

2. Gözetmenin işi öylesine önemlidir ki, son dereceye kadar gayretimizi ve kuvvetimizi ona ayırmalıyız. Bu nedenle görev büyük, aklımız ise zayıf olduğu için çok çalışmalıyız. Amacımız kötülüğü yenmek ve Mesih'in egemenliğini kurmaktır. Bu amaç dikkatsiz ve ilgisiz bir yaklaşımla elde edilebilir mi? Siz kayıtsızsanız, canlar mahvolabilir ve bundan siz sorumlu tutulacaksınız.

3. İş, akıllı ve düzgün bir şekilde yapılmalıdır. Öğretişimizi dinleyicilerin ihtiyaçları ve yeteneklerine göre ayarlamalıyız. Tövbe etme ve Mesih'e inanma temel öğretişle başlamalıyız. Yeni imanlıların "saf sütünü andıran Tanrı sözü"ne ihtiyaçları varken, olgun imanlıların ise yoğun öğretişe ihtiyaçları vardır.

4. Vaaz verirken, ilk olarak Kutsal Yazılar'ın temel öğretişlerine önem vermeliyiz, çünkü canların beslenmesi, günahların yok edilmesi ve yüreklerin ısıtılması, bu öğretişlere dayanmaktadır. Yalnızca Mesih'i ilan etsek, herşeyi vaaz etmiş oluruz. Vakit harcamaktan sakınmak için bu en iyi yöntemdir. Birçok öğretiş çekicidir ama zaman dar, canlar ise değerlidir. İnsanlar, bu temel gerçekleri kavramazsa, sonsuza dek mahvolacaklardır. Yeni ve heyecanlı şeyleri duymaktan hoşlananlar, böyle vaaz etmemizden hoşlanmayacak. Öz gerçekler nispeten az olduğu için, sık sık aynı şeyleri

tekrarlayacağız. Ama bu şeyleri değişik şekillerde sunmalıyız. Ruhsal boşluğu gizlemek için, bilgelik veya komikliği kullananları taklit etmektan sakınınız.

5. Öğretişimiz, mümkün olduğu kadar açık ve basit olmalıdır. Halk, söylediklerimizi anlamıyorsa, vaazlarımızdan faydalanamaz. Gerçeği karartırsak, gerçeğin düşmanları oluruz. Bir konuyu açık bir şekilde öğretmiyorsak, bu genellikle o konuyu açık olarak anlamadığımızı gösterir. Bazı gözetmenler, önyargılı olduğu için halkın belirli öğretileri kabul etmeyeceğini düşünüp bu öğretiler hakkında sessiz kalmaktadır . Fakat kesinlikle önyargıyı yenmek için en iyi yol gerçekleri açıklamak ve meseleyi mümkün olduğu kadar açık bir şekilde ortaya koymaktır. Bazı öğretileri kavramak zordur ve halkın sınırlı yeteneklerini göz önünde tutmalıyız. Buna rağmen en güç anlayanların bile anlayabileceği kadar açık ve basit bir şekilde öğretmek üzere gayret etmek görevimizdir.

6. Görevlerimizi alçakgönüllülikle yapmalıyız. Zaten "hizmetkâr"ın anlamı, hizmet eden kişidir. Diğer insanların alçakgönüllülük gerektiren kurtuluş yolunda yürümelerine yardım etmeye çalışan bir kişinin gururlu olması hiç uygun değildir. Tanrı, gururlu bir meleği cennetten kovmuşsa, gururlu bir hizmetkârı cennete kabul edecek mi? Gurur, kıskançlığı ve kavgayı ortaya çıkarır ve Müjde'nin yayılmasına çok büyük bir engel teşkil eder. Bazı çobanlar, gururlu olduklarından dolayı hiçbir şey öğrenmeyip yetersiz olmuşlardır. Bizimle aynı fikirde olmayanları kibirli bir şekilde terbiye etmemeliyiz. Her zaman diğer insanlardan öğrenmeye hazır olmalıyız.

7. Gözetmenliğimizde yetki ve yumuşaklık arasında iyi bir denge olmalı. Bu denge, bizi karşılayan değişik kişiler ve durumlara bağlıdır. Yetki eksikse, insanlar bize önem vermeyecek, ama fazla yetki bize karşı dönmelerine sebep olacak.

8. Tüm görevlerimizde ciddi, istekli ve gayretli olmalıyız. Tüm verebileceğimiz yetenek ve gayret, bizim görevimize yetmemektedir. Bir topluluğun önünde durup, diri Tanrı'dan bir haber ilan etmek, kolay bir iş değildir. Çağrılışımızın ciddiliği, soğukluk ve isteksizliğe darbe indirir. Diğer insanları uyandırmak istiyorsak, bizim tamamıyla uyanık olmamız gerekir. Sözlerimiz keskin değilse, hiçbir zaman taş gibi sert olan yürekleri delemeyecektir.

9. Tüm hizmetimiz halkımızı gerçekten sevdiğimizi sergilemeli. Tüm yaptıklarımız da onlar için en iyi olanı yapmaya çalıştığımızdan emin olmalılar. Çocuğuna bakan bir anneden bile daha şefkatli bir şekilde onları sevmeliyiz. Kendi canını koyunlar uğruna veren İyi Çoban olan İsa'yı örnek almalıyız. Halk, onları sevdiğimizden eminse, öğretişimizi kabul etmeye daha eğilimli olacak. Bu nedenle sevgimizi pratik bir şekilde göstermeliyiz. Ama sevginizin kendinizi değil, Mesih'i sevindirecek bir sevgi olmasına dikkat ediniz. Bizi değil, Mesih'i izlemeliler. Günahlarını görmemezlikten gelmeyiniz. Azarlamak ve sevgi göstermek birbiriyle çelişmez uyumsuz değildir. Tanrı da "sevdiklerini terbiye eder". Halkınızın en iyi dostu olmak istiyorsanız, onları en kötü düşmanlarına karşı gelmeye yardım ediniz.

10. İşimizde çok sabırlı olmamız gerekmektedir. Sık sık hayal kırıklığına uğramaya hazır olmalıyız. Canları için gayretle dua ettiğiniz, ve onlara ciddiyetle vaaz ettiğiniz ve günlük hayatta yardım ettiğiniz bazı kişiler, sizinle alay ederek sizi küçük görecektir. Şefkatsiz tutumlarına sabırla dayanarak onlara yardım etmeye çalışmalıyız. Gururlu veya öfkeli bir tavırla davranmamalıyız. Birçok gözetmen, bu noktada kusurludur.

11. Tüm işlerimizde saygılı olmalıyız. Saygı, Tanrı'yı tanımaktan kaynaklanıyor. Kutsal görevlerde saygısız olmak, ikiyüzlülüğün bir belirtisidir. Tanrı'ya saygısı olmayan biri, konuşma yeteneği daha büyük, vaazları daha ateşli olsa bile, Tanrı'yı görür gibi vaaz veren biri kadar derin bir etki sağlayamaz. Komik veya neşeli vaazlardan nefret ediyorum. Eğlendirmek amacıyla değil, günahkârları kutsal Tanrı'mızın haşmetiyle etkilemek için görevlendirildik. Vaazlarımızda Tanrı'nın huzuru ne kadar belli ise, insanlar o kadar derin etkilenecek.

12. Kutsal Ruh'un yetkisi altındaki kişiler olarak, herşeyi ruhsal bir şekilde yapmalıyız. Bazı adamların vaazlarında ruhsal dinleyicilerin fark ettiği ve beğendiği ruhsal bir eleman bulunmaktadır. O eleman eksik olduğunda, ruhsal gerçekler bile olağan görünüyor. Kullandığımız kanıtlar ve örnekler ruhsal olmalı, yani Kutsal Yazılardan kaynaklanmalıdır. İlim ve öğretim hep Kutsal Yazılara boyun eğmelidir. En yetenekli Müjde habercisi bile Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle övünmemeli. Tanrı'nın Sözü için

isteğimizin yitirilmesi, ruhsal olarak zayıfladığımızın kesin bir belirtisidir.

13. İşinizi başarmayı istiyorsanız, gayretinizin sonuca ulaşmasını arzulayıp, bu sonuçları içtenlikle beklemelisiniz. Eğer canların kurtulması ve ruhsal olarak gelişmesini özlemiyorsanız, bu şeyleri görmemiz pek muhtemel olmayacaktır. Bu ümitle çalışmalısınız, dua edip, müjdeyi yaymalısınız. Genellikle Tanrı, yalnızca başarıyı özleyenlerin gayretini bereketliyor. Ancak övgülerle ve maaşımızı almakla yetinebilir miyiz? Tanrı'nın hizmetkârlığında kuru zamanlar olacaktır , ama Tanrı bu durumlarda bize dayanma gücünü verecektir. Fakat, o lütuf yalnızca sadık hizmetkârlara verilecektir ve bu hizmetkârlar, devamlı Müjde'nin başarısını özleyeceklerdir. Birçok sene boyunca kimse imana gelmeseydi, bunu Tanrı'nın beni başka bir yere göndermek istediğinin bir belirtisi olarak kabul ederdim.

14. Yetersizliğimizi ve tamamıyla Mesih'e dayanmamızın gereğini şiddetle hissetmeliyiz. Büyük görevimizin gerektirdiği lütuf ve enerji için devamlı Tanrı'ya yalvarmalıyız. Eğer halkımız için şevkle dua etmezsek, onlara Müjde'yi ciddiyetle ilan edemeyiz. Ancak Tanrı, onlara tövbe, iman ve sonsuz hayatı verebilir.

15. Güvenilir çobanlar ve imanlı toplulukları arasında sevgi ve birliği sağlamak için elimizden gelen herşeyi yapmalıyız. Bu sevgi ve birliğin Müjde'nin başarısı ve tüm imanlıların yararı için ne kadar gerekli olduğunu anlamalıyız. Gerçek ruhsal birliği sağlamak için tüm fırsatları değerlendirmeliyiz. Öğretisinin sağlamlığıyla

tanınmak amacıyla, diğer insanları suçlayan Müjde habercilerinin gururundan nefret ediyorum. Birlik; itiaat veya ikrarlara değil, tek Kutsal Yazılar'a dayanmalıdır. Tek tük kelimeler hakkında tartışmaktan kaçınınız, ve bir kişiyi yanlış yola sapmış biri olarak değerlendirmeden önce onun görüş açısını gerçekten anlamaya çalışınız. Kutsal Yazılar'ın temel öğretileri konusunda bir isek, paylaşmak için birleşebiliriz. Anlaşmazlıkları ele almak, birliği sağlamak ve Müjde'nin işini ilerletmek için toplantılar, yapılabilir. Tartışmakta harcanan zaman ve enerji, başka insanların imanını kuvvetlendirmek için kullanılsaydı çok yararlı olurdu.

Kısım 3

Sürüye göz kulak olmanın sebepleri

1. İlk sebep; gözetmen olduğumuz sürüye olan bağıımız-dan meydana geliyor.

(a) Kutsal Yazılar, bu mesleğe verilen şerefi değil, bu görevin ne olduğunu vurgulamaktadır. mesleğin işini vurguluyor (1 Timoteyus 3:1; Titus 1:7). Birçok gözetmenin çok fazla boş zamanı ve dinlenme zamanı var. Bu gözetmenler, işinin ne kadar sorumlu olduğunu anlamışlar mı? Mesih'in yönetimi altında, halkımızı ruhsal mücadelede yönetmek üzere görevlendirildik. İstekli bir kişiyi bu şekilde yönetmek, yeterli derecede uğraş gerektirecektir , fakat birçok isteksiz kişileri de yönetmeliyiz. Mantıklı olarak düşünme yetenekleri kıt olanlarla tartışmalıyız. Dünyada geçirdikleri zamanla kıyaslandığında bizimle geçirdikleri zaman az sayılır. Endişeleri, kaygıları ve zevkleri, ilan ettiğiniz sözü kolaylıkla boğabilir. İmansız kalpleri, gerçeğin ışığını çabucak söndürebilir. İmana gelmiş gibi görünen

bazı kişiler, Tanrı yolunda yürümekten vazgeçiyor yahut gurur veya hataya düşüyor. Eğer biz ihmalci isek, gerçek imanlılar bile lütufta eksilecek. Bu zorluklardan dolayı cesaretimizin kırılmasına izin vermemeliyiz, fakat her zaman güvenilir ve gayretli olmalıyız.

(b) Bu mesleğe gönüllü olarak girdiğinizi hatırlayınız. Bu da dürüst ve güvenilir olmanızı gerektirmektedir.

(c) Günahkârları Mesih'le barışmaya uyaran elçiler olmanın ne kadar büyük bir şeref olduğunu düşününüz. Tanrı'nın hizmetkârlarının şerefli rütbelere konusunda kavga etmeleri, ne kadar gereksizdir. Ayrıcalıklar için hevesli, fakat iş için isteksizdirler! Bu kavgalar yerine, gayretlerini Müjde'yi ilân etmek için kullansalar, sonsuz şeref ve şana sahip olurlardı. Mesih'e güvenip, alçakgönüllü ve kendini inkâr ederek hizmet etmeyi öğrenseler, iyi bir iş yapacaklardı.

(d) Ayrıcalıkların beraberinde büyük bir sorumluluğun geldiğini de hatırlayınız. Kendinizi tamamen işinize adayabilmeniz için başka insanlar size maaş veriyor. Bu insanlar doğal mesleklerde çalışırken, size Tanrı'nın Sözü'nü incelemek ayrıcalığı verilmiştir. En büyük sevinciniz ve ayrıcalığınız, Mesih'i inceleyip, O'nu başka insanlara ilân etmektir. Bu güzel ayrıcalıklar, bizi işimizi candan yapmaya zorlamalı.?

(e) İşiniz, sizi yalnızca halkınızla değil, Mesih'le de birleştirmektedir. Mesih, her zaman güvenilir hizmetkârlarına iyi bakmaktadır. Onları sık sık zulümden ve çekişmeden kurtarmıştır. Rab'bin sizi neden o kadar harika bir şekilde koruduğunu düşündünüz mü? İşte, size verdiği görevini yapabilmemiz için sizi korumaktadır.

2. İkinci sebep; Kutsal Ruh'un bizi gözetmen olarak görevlendirmesidir. O bizi donatıp, bu hizmetkârlık için ayırmaya yöneltmiştir. Mesih onları çağırdığında, öğrenciler herşeyi bıraktılar. Bizim çağrılışımız olağanüstü bir şekilde doğrudan Mesih'in dudaklarından gelmedi, ama bizi çağıran kişi, aynı Kutsal Ruh'tur. Ve Tanrı bizi çağırmışsa, mutlaka itaat etmemiz gerekir!

3. Üçüncü sebep; bizlere verilen emanetin büyüklüğüdür. İmanlı topluluğu, Mesih'in bedenidir, Tanrı'nın evrensel planının merkezidir. Tanrı'nın çocuklarına, Mesih'in ortak mirasçılarına bakmayı ihmal edebilir miyiz? Tanrı'nın evinde kapıcı olmak büyük bir şeref olacaktı, ama biz Tanrı'nın çocuklarının önderleri olarak görevlendirildik. Bu en şanlı görev, mutlaka tüm çabalarımızı almaya layıktır.

4. Son sebep; karşılığında satın alındığınız bedelden meydana geliyor: "Rab'bin kendi kanı pahasına sahip olduğu imanlılar topluluğu". Mesih'in çocuklarını en iyi bakımımıza layık olacak kadar değerli saymayıp, Mesih'in kanını hor mu göreceğiz? Bu kadar büyük bir bedel karşılığı satın alınan canları ihmal edecek miyiz? Mesih, onları aramak için yüceliğini bırakmışsa, siz onları aramak için gayret etmeyecek misiniz? O, onları kurtarmak için çok elem çekmişse, siz onların uğruna kendinizi inkâr etmeyecek misiniz? Tanrı'nın çocuklarının topluluğuna baktığımız zaman, Mesih'in kanı pahasına satın alınmış olduklarını hatırlayınız. O kanın size tüm işlerinizde sorumlu olmanız için yalvarmasını dinleyiniz (İbraniler 12:24'e bakınız).

Elçi Pavlus, başka ayetlerde bize işimizi yapmak üzere canlandırarak daha birçok sebepler veriyor.

Fakat, Kutsal Ruh bunları vicdanımızda etkin kılsa yeterli olacaktır.